

Colectia

Disney

Clasic

ALICE

în

ȚARA MINUNILOR

BIBLIOTECA //
adevarul
PENTRU COPIL

Colecția Clasic

Alice în ȚARA MINUNILOR

BIBLIOTECA
adevarul
PENTRU COPII

Copyright © 2009, Disney Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate.

Titlul original:

Alice in Wonderland

Titlul în limba română:

Alice în Țara Minunilor

Redactor: Alexandru Trifoi

Tipărit la Castelli Bolis, Italia, 2009

Publicat de Editura Adevărul Holding
în colaborare cu Egmont România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Alice în Țara Minunilor / red.: Alexandru Trifoi.

București : Egmont România, 2009

ISBN 978-606-519-192-1

I. Trifoi, Alexandru (red.)

087.5

821.111-93-34(0.046.6)=135.1

Editura Adevărul Holding

Director general: Răzvan Cornețeanu

Director executiv: Ioana Voicu

Proiect manager: Daniel Eberhat

Comenzi la: www.adevarul.ro/carte

cartecopii@adevarul.ro

Tel.: 021.407.76.38;

021.407.76.51; Fax: 021.407.76.42

Adresa: Str. Fabrica de Glucoză nr. 21,

București, sector 2

Era o zi de primăvară atât de frumoasă și caldă, încât Alice hotărî că era mai bine să facă ora de istorie la umbra unui copac mare din grădina. Anne, sora sa, începu să-i citească din carte, dar Alice asculta doar pe jumătate. Coronita din margarete pe care o făcea pentru pisicuța sa, Dinah, era mai importantă. Și, în plus, cartea nici măcar nu avea poze, își spunea ea în gând, plictisită.

Mai târziu, jucându-se cu Dinah prin grădină, Alice observă un iepure ce purta vestă, papion și, mai mult, avea un ceas la care se uita foarte des. Se îndrepta țintă undeva, în timp ce murmura cu neîncetare că e în întârziere. Curioasă din fire, Alice porni pe urmele iepurelui, care însă nu îi auzi strigătele.

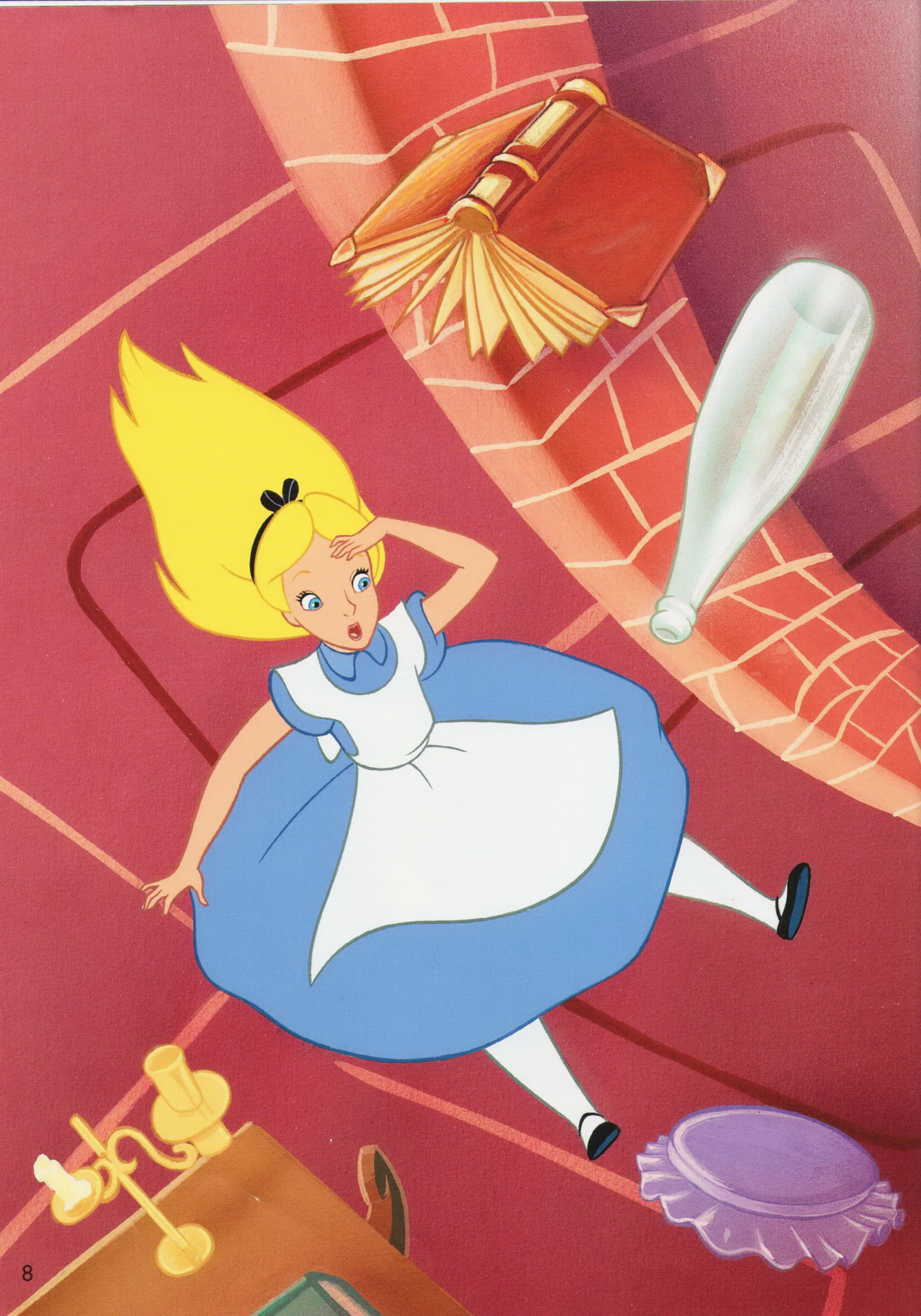

Iepurele Alb merse cu același pas grăbit până în fața unei grote, unde intră imediat. Fata se strecură după el târâș, apoi începu să-l strige. Nu răspundea nimeni.

Nedumerită, Alice se întrebă unde ar putea fi, când, deodată...

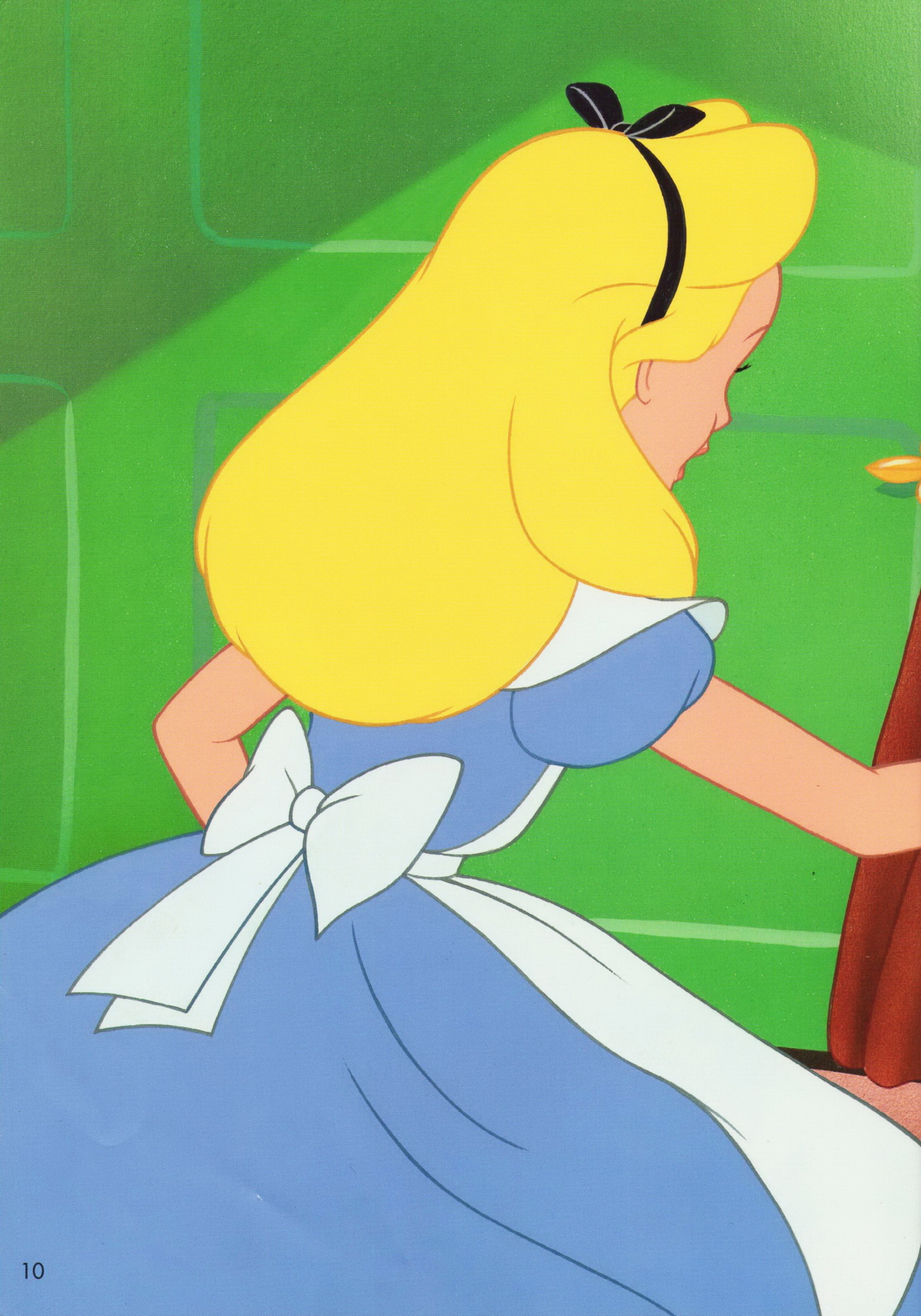

...căzu printr-o altă gaură. Din fericire, rochița se umflă și o purtă lin, până jos.

– La revedere, Dinah! strigă fata, în timp ce îi făcea cu mâna pisicuței. Felina se uita cu uimire la stăpâna sa, care devenea din ce în ce mai mică.

Alice ateriză într-un loc foarte întunecat. Cu toate acestea, ea reuși să-l vadă pe Marele Iepure Alb și-l strigă din răsunet. Urecheatul auzi, se întoarce spre ea, dar dispăru imediat.

Fata fugi după grăbitul iepure, dar se trezi într-un hol unde erau multe uși. Dintre toate, doar cea mai mică dintre ele, aflată în spatele unei cortine, se deschise. Fata îngenunche pentru a putea vedea mai bine, însă auzi imediat o voce spunându-i:

- Fată curioasă și neastâmpărată ce ești!
Cel care vorbea era chiar mânerul ușii.
- Dacă vrei să intri pe această ușă, trebuie să bei o poțiune! o sfătui obiectul vorbitor.

După ce găsi sticluta, Alice luă o înghițitură și... imediat începu să se micșoreze. Acum era de mărimea unei păpuși. Atât sticla, cât și ușa erau mult mai mari decât ea.

– Dacă vrei să mai crești, gustă puțin din acest biscuit! o sfătui mânerul ușii.

Neatentă, fata îl mănca pe tot și se făcu iar prea mare. Nefericită că nu-i ieșea nimic așa cum ar fi trebuit, fata începu să plângă atât de tare, încât lacrimile ei aproape că făcură inundație.

– Bea poțiunea și te vei micșora din nou! îi ordonă mânerul.

Alice făcu întocmai și deveni atât de mică încât, înainte să-și dea seama...

...se pomeni în interiorul sticlei, care plutea pe apa adunată din lacrimi - le ei. Disperată, Alice încercă să ajungă la gaura cheii, pentru a ieși din hol. În acest timp, dădu peste cele mai ciudate creaturi pe care le văzuse până atunci.

Într-un final, sticla ajunsese undeva, la țărm, unde fata îl zări pe lepurele Alb.

Alice fugi în pădure cât putu de repede pentru a urmări iepurele. Acolo întâlni doi omuleți, iviți de nu se știe unde, ce se prezentară degrabă. Tweedle Dee și Tweedle Dum, căci așa îi chema pe cei doi, au început să danseze și să cânte în fața biete fete, hotărâți să îi ofere o lecție de logică - una foarte ciudată de altfel. Sărmana fată voia să plece și se scuză că are treabă, dar nu era chip să se înțeleagă cu cei doi.

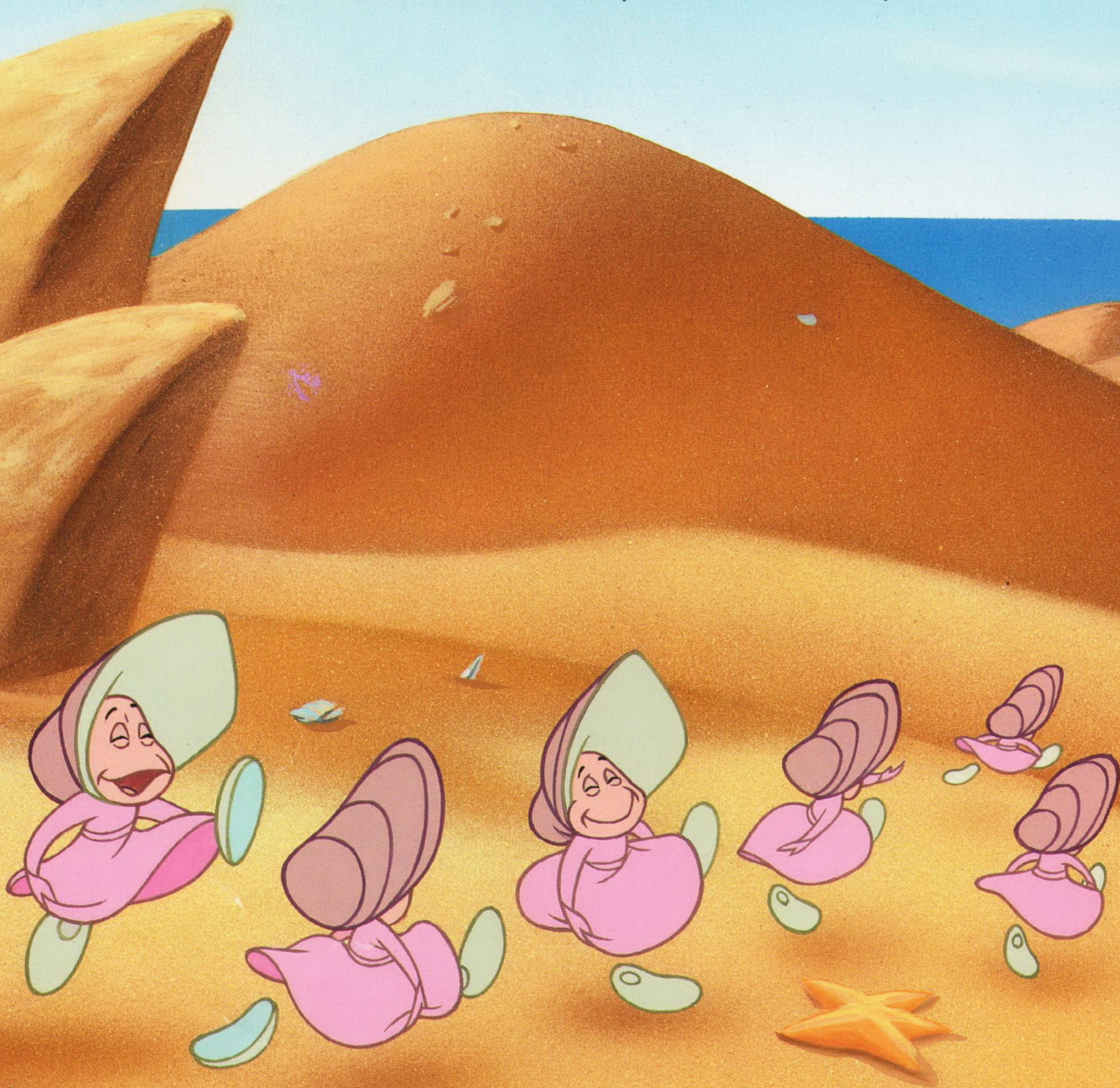

În povestea lor era vorba despre doi amici, Walrus și Carpenter. Walrus era deștept, leneș, nevoie mare și deloc doritor să-și împartă lucrurile cu amicul său Carpenter. Într-una din zile, cei doi descoperiră un banc de stridii și se hotărâră să pregătească o masă mare.

Carpenter începu să construiască o baracă pentru petrecere. În acest timp, Walrus ademeni, cu ajutorul unui cântec, stridiile tinere, ce-l urmau către țărâm, convinse că erau invitații de onoare la petrecere.

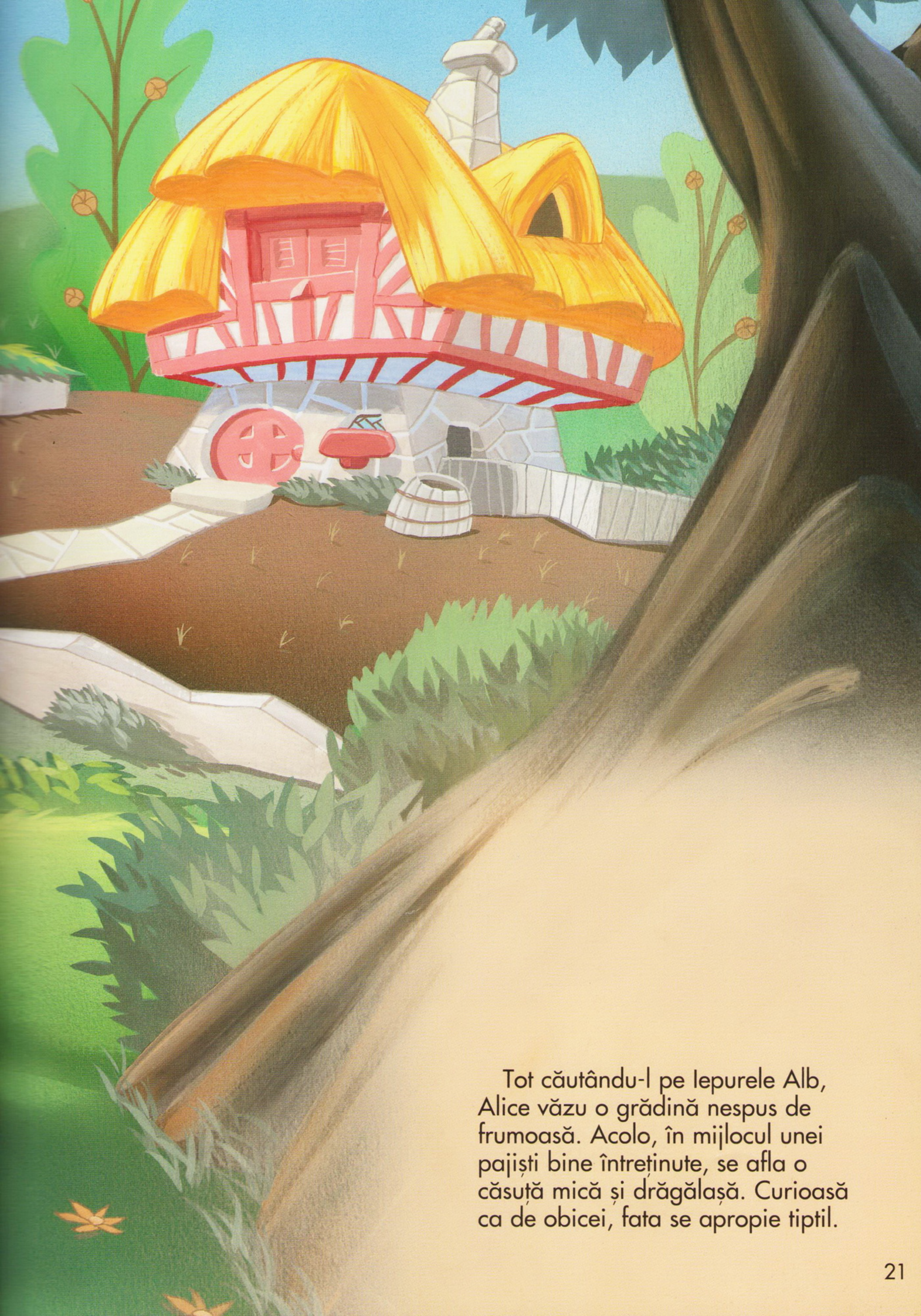
Odată treaba terminată, Carpenter începu să caute mirodenii pentru mâncare. Spre stupoarea lui, la întoarcere, observă că lacomul de Walrus mâncase tot și se înfurie rău pe prietenul său.

– Morala este, își continuară povestea Tweedle Dee și Tweedle Dum... însă nu mai aveau cu cine vorbi. Alice plecase de mult timp.

Tot căutându-l pe iepurele Alb, Alice văzu o grădină nespus de frumoasă. Acolo, în mijlocul unei pajiști bine întreținute, se afla o căsuță mică și drăgălașă. Curioasă ca de obicei, fata se apropie tiptil.

Alice ajunsese la căsuță și, când era gata să bată, ușa se deschise mai să dea peste ea. Era lepurele mult căutat, îmbrăcat în niște haine ciudate. Fără să-i dea ziua bună, urecheatul țipă la ea cât putu:

– Mary Ann, treci în casă și adu-mi mănușile!

Zăpăcită și surprinsă de un asemenea comportament, Alice făcu ce i se spuse. În timp ce căuta mănușile, dădu peste o prăjiturică pe care scria „Mănâncă-mă!”. Pofticioasă cum era, gustă doar puțin... să vadă cum e.

Atât îi trebui, deoarece imediat începu să crească și se făcu atât de mare, încât nu mai încăpu în casă. Măinile îi ieșiră prin geamuri, iar picioarele prin uși, îmbrâncind iepurele pe scări, în jos.

Săraca Alice crescuse de zece ori mai mare față de cât era înainte. Arăta acum ca o păpușă mare așezată într-o cutie mică. Iepurele fugi înspăimântat și dădu peste Dodo căruia îi spuse:

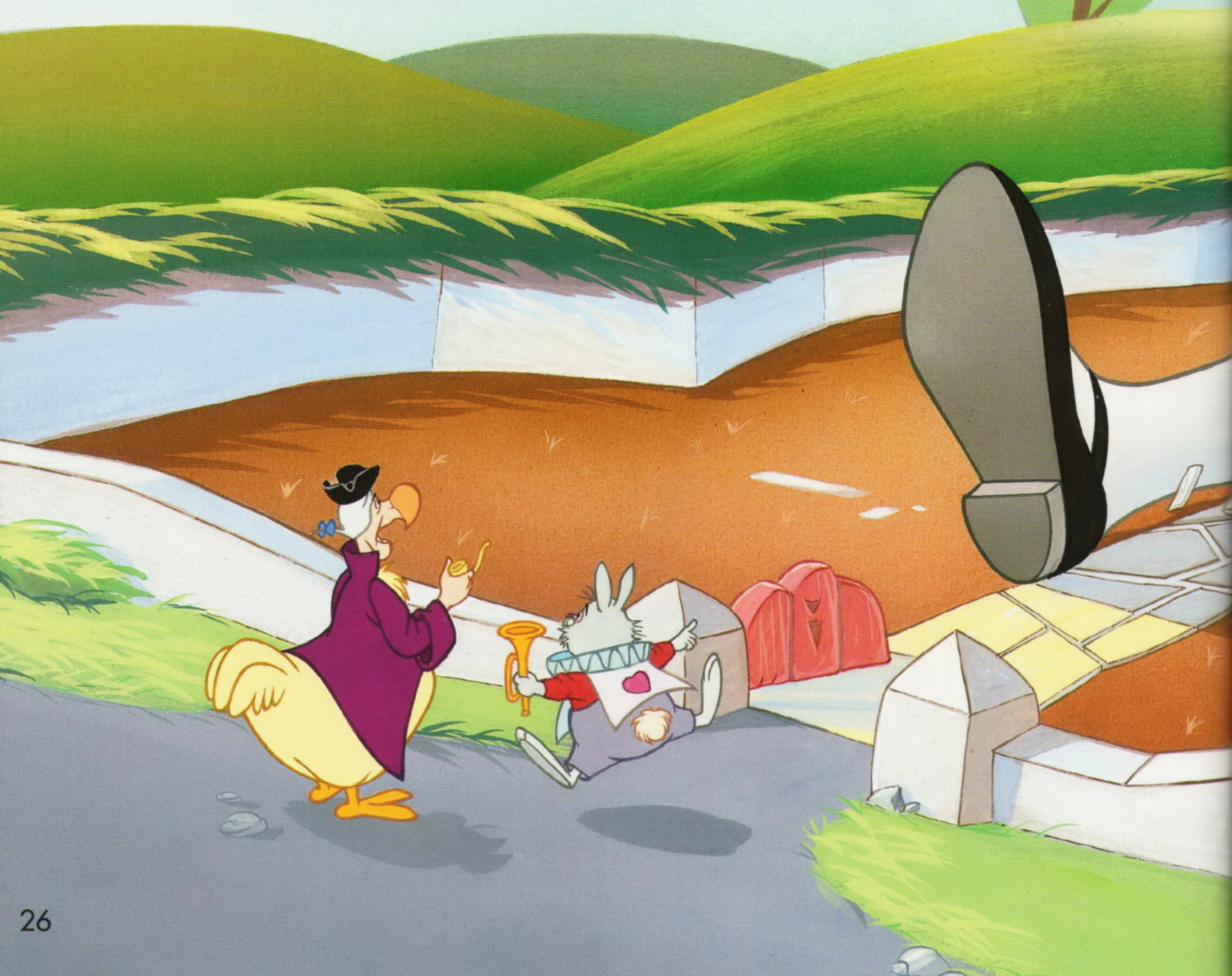
– În casa mea se află un monstru! Ce este de făcut?

Dodo se uită cu atenție, după care îi veni o idee.

– Trebuie să mănânci ceea ce îți voi da! îi strigă Dodo fetei.

Alice mușcă de câteva ori din morcovul primit și reveni la înălțimea ei inițială.

Între timp, iepurele Alb fugi, strigând că este iar în întârziere.

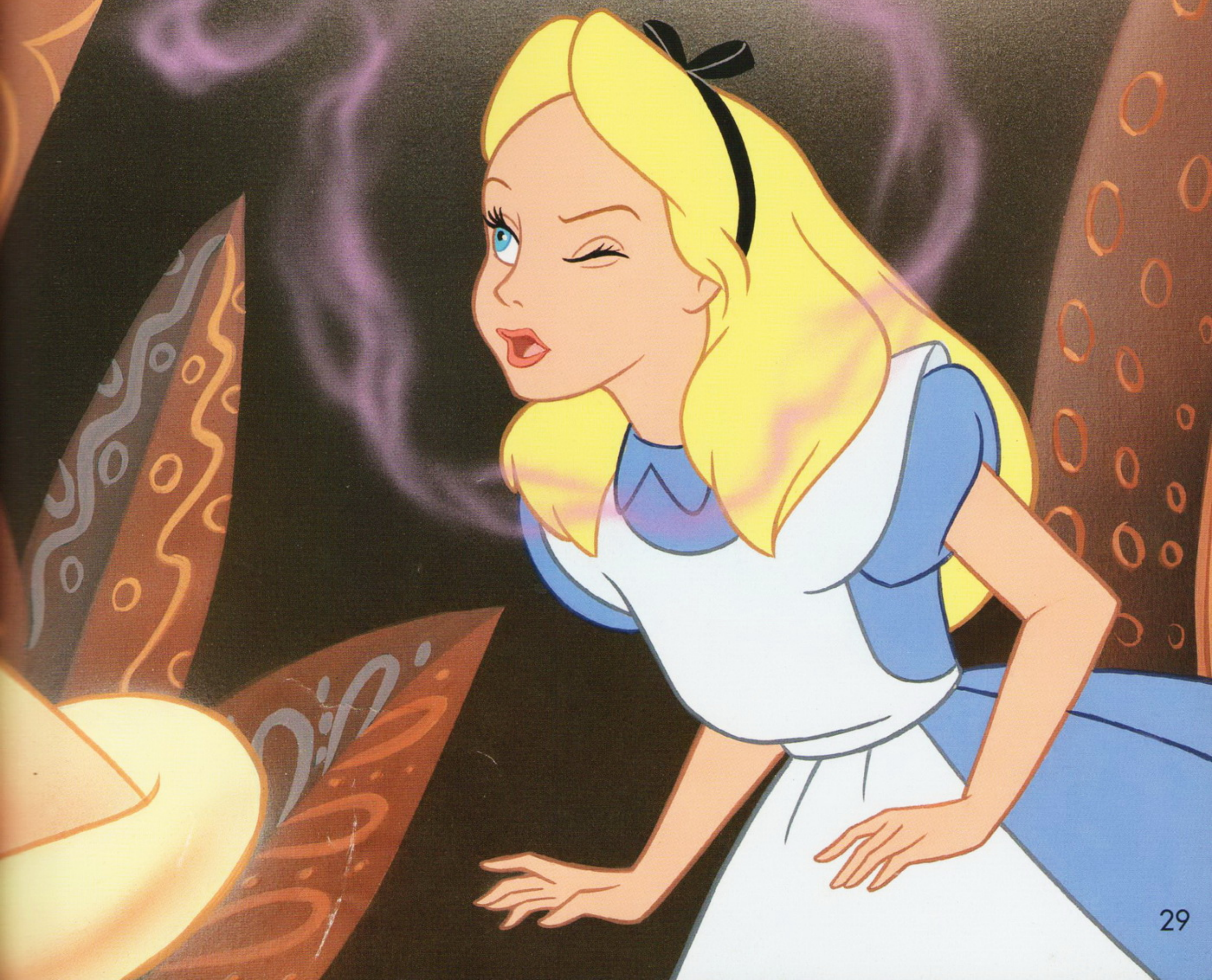
Alice porni pe dată după urecheat și ajunse în fața unei grădini. Incântată, admira florile, când cineva o strigă. Vocea era a unei creaturi ciudate... o omidă vorbitoare. Aceasta stătea pe o ciupercă, pufăia dintr-o pipă și forma litere din fumul pe care-l scotea. Alice, care era cam la fel de mare cât și omida, se ascunse după niște fire de iarbă și se întrebă cam ce ar avea de gând această vietate. Cu toate acestea, fata se apropie de omidă, care părea cam neprietenoasă.

– Ai văzut cumva un iepure alb trecând pe aici? întrebă ea.

– Nu-l vei prinde niciodată cu picioarele astea! Iepurii aleargă foarte repede.

– Nu am fost mereu așa de mică, răspunse Alice, enervându-se rău din cauza comportamentului omidei.

– Ascultă-mă! țipă vietatea. Mănâncă din această ciupercă! Una din părți te va face să crești, iar cealaltă te va ajuta să revii la mărimea de acum. Acestea fiind zise, omida se transformă într-un fluture și-și luă zborul.

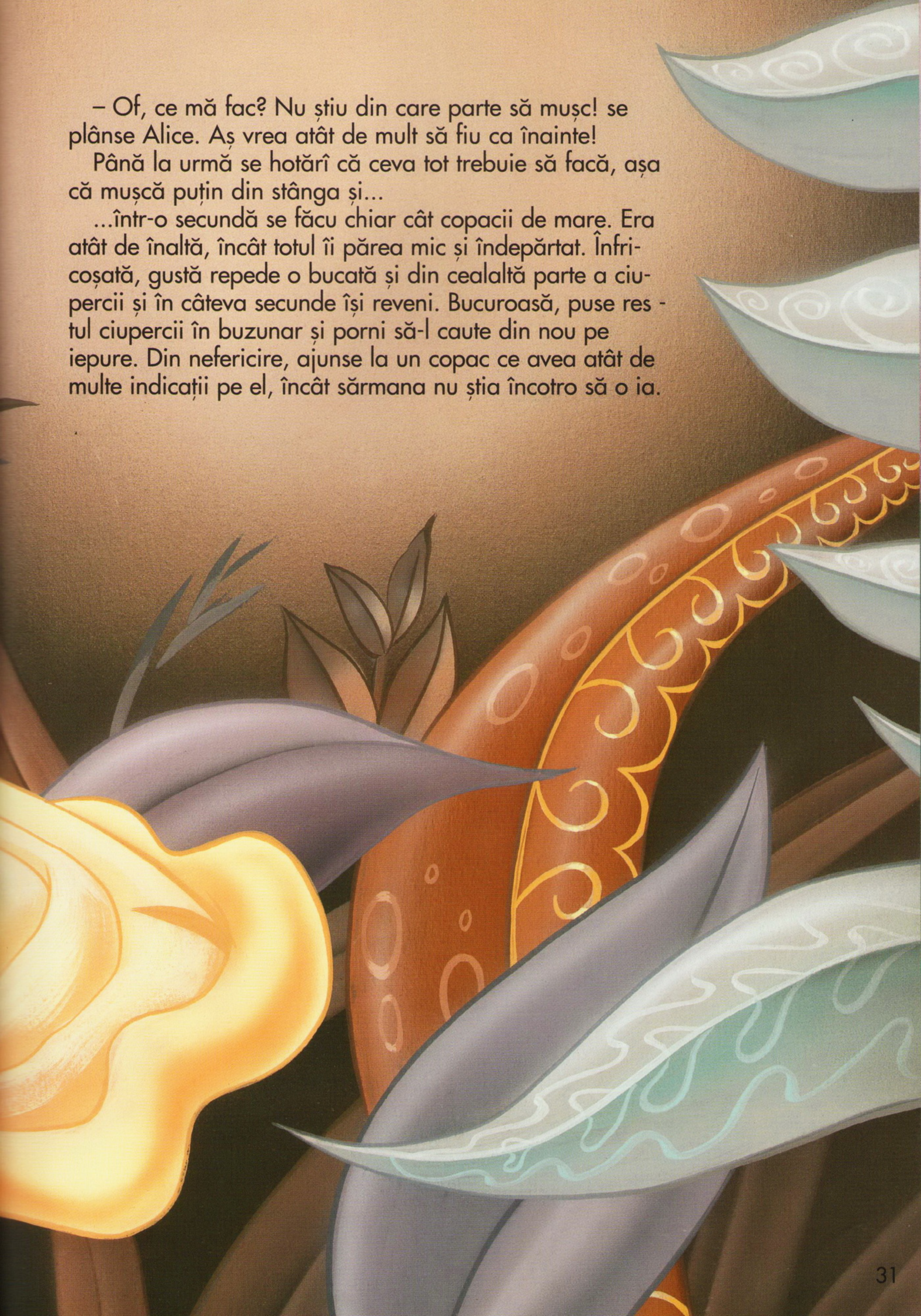

– Of, ce mă fac? Nu știu din care parte să mușc! se plânse Alice. Aș vrea atât de mult să fiu ca înainte!

Până la urmă se hotărî că ceva tot trebuie să facă, așa că mușcă puțin din stânga și...

...într-o secundă se făcu chiar cât copacii de mare. Era atât de înaltă, încât totul îi părea mic și îndepărtat. Înfricoșată, gustă repede o bucată și din cealaltă parte a ciupercii și în câteva secunde își reveni. Bucuroasă, puse restul ciupercii în buzunar și porni să-l caute din nou pe iepure. Din nefericire, ajunse la un copac ce avea atât de multe indicații pe el, încât sărmana nu știa încotro să o ia.

Alice era pe punctul de a izbucni în lacrimi, când apăru o pisică ce se prezentă:

– Sunt pisica de Cheshire.

Avea blănița dungată și rânjea cu gura până la urechi. Fata profită de faptul că o întâlnește și o întrebă pe unde trebuie să o ia ca să îl întâlnească pe iepure. Pisica însă nu-i fu de niciun ajutor deoarece îi răspundea prin ghicitori care o încurcau și mai mult.

– Iepurele Alb a luat-o pe acolo, dar să știi că nu e drumul cel bun.

Într-un final, pisica o îndrumă pe Alice către Pălărierul Nebun și iepurele de Martie, care ar fi avut cu siguranță un răspuns.

Luându-se după indicațiile pisicii, Alice îi găsi la o serată de ceai tare ciudată, unde cei doi petreceau de zor. Și mai ciudat era faptul că împreună cu ei cânta și vesela de pe masă. Era atât de straniu...

Alice li se alătură și își întrebă gazdele ce sărbătoresc.

– Zilele de naștere sunt doar o dată pe an, iar în restul zilelor, până la 364, noi serbăm faptul că e o zi obișnuită, au explicat ei cu seninătate.

Și astfel veselie continuă.

– Păăăi, în cazul acesta, astăzi voi sărbători și eu o zi obișnuită, de ne-naștere! spuse Alice.

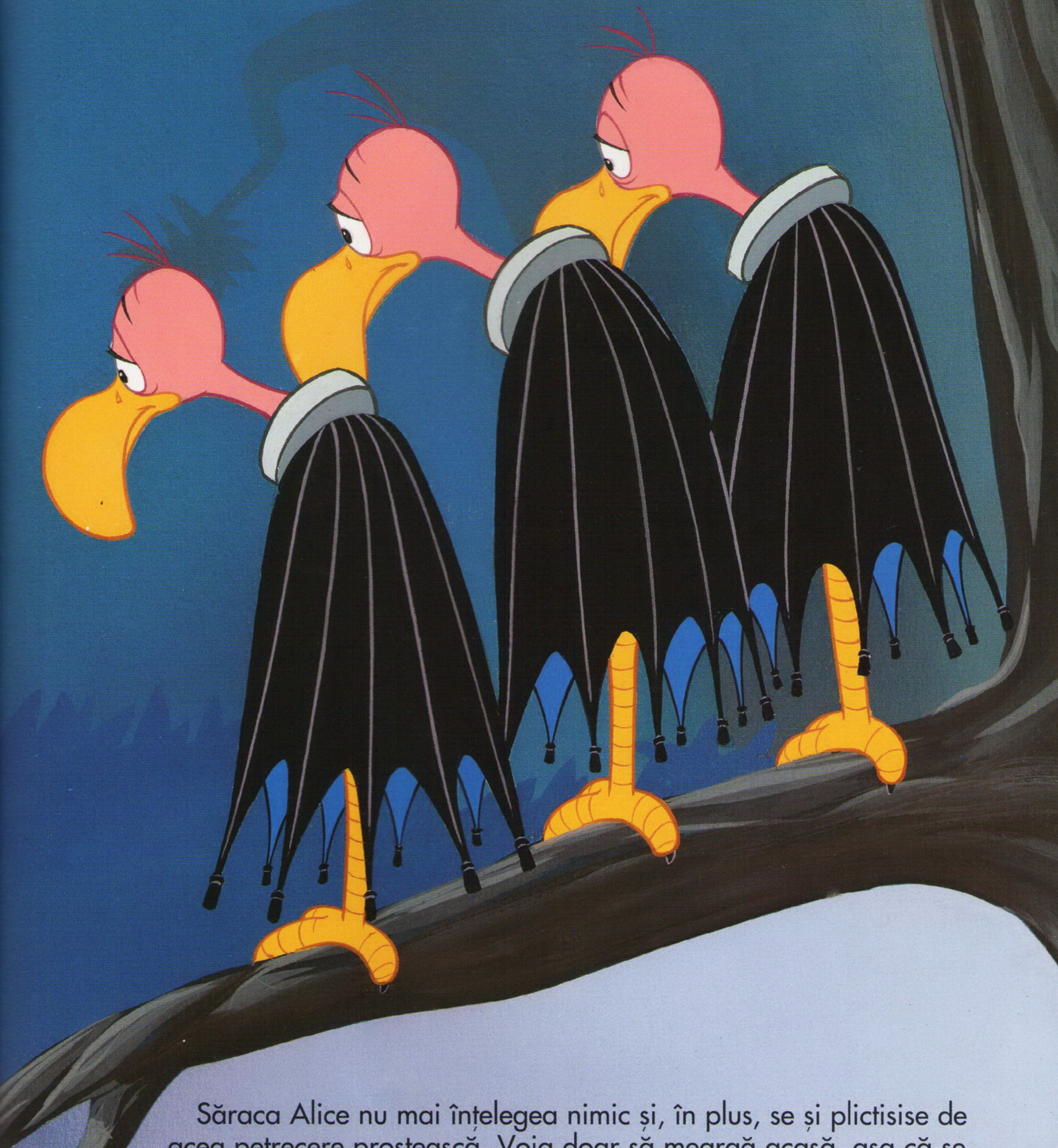

Bucuroși că mai au un motiv pentru a sărbători, petrecăreții ciocniră paharele. Pălărierul Nebun își scoase pălăria și dădu la iveală o prăjitură minunată pentru Alice. Toți îi cântară „o zi fericită de ne-naștere”, după care își continuară voioși serata de ceai.

Săraca Alice nu mai înțelegea nimic și, în plus, se și plictisise de acea petrecere prostească. Voia doar să meargă acasă, așa că se așeză în mijlocul drumului și se gândi că cel mai sigur va ajunge așa cum a venit. Dar, deodată, fu îngrozită să vadă o pasăre care venea drept spre ea. În loc de cioc, aceasta avea o lopată cu care curăța străduța pe care mergea.

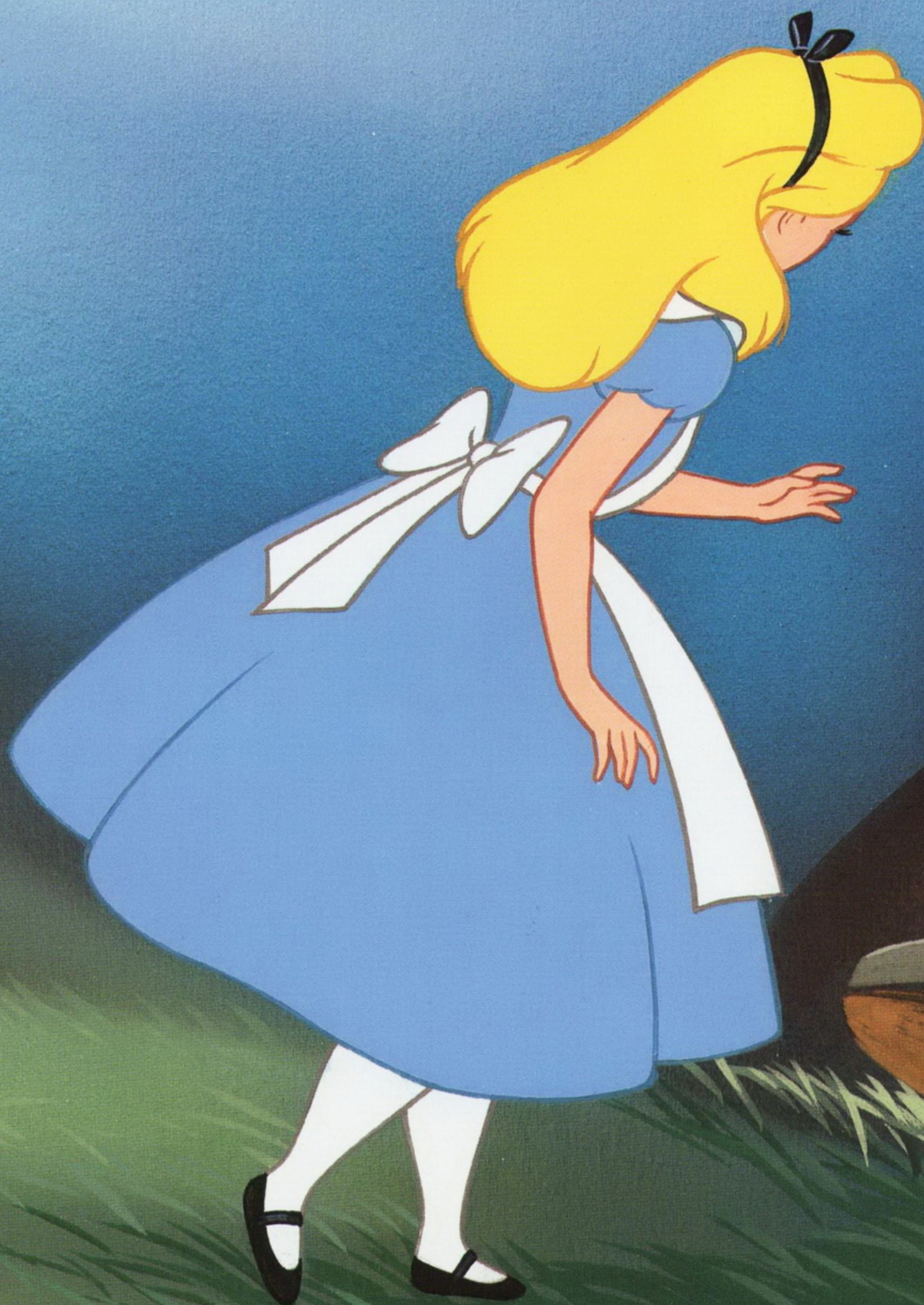
Acum, Alice chiar că era obosită, zăpăcită și mâhnită de toate prin câte trecuse. Era în mijlocul pădurii, când o apucă plânsul.

– Poate că dacă voi sta aici, se gândi ea printre lacrimi, cineva mă va vedea.

În acel moment, pisica de Cheshire își făcu din nou apariția în copac, iar fata, cum o văzu, i se plânse că nu știa cum să ajungă acasă. Cu zâmbetul ei larg, felina îi spuse:

– Toate drumurile sunt ale Reginei de Pică. În plus, dacă vrei să ne înțelegem, va trebui să te oprești din plâns.

Apoi pisica trase de o crenguță ce acoperea o deschizătură în trunchiul copacului, care ducea către palatul reginei.

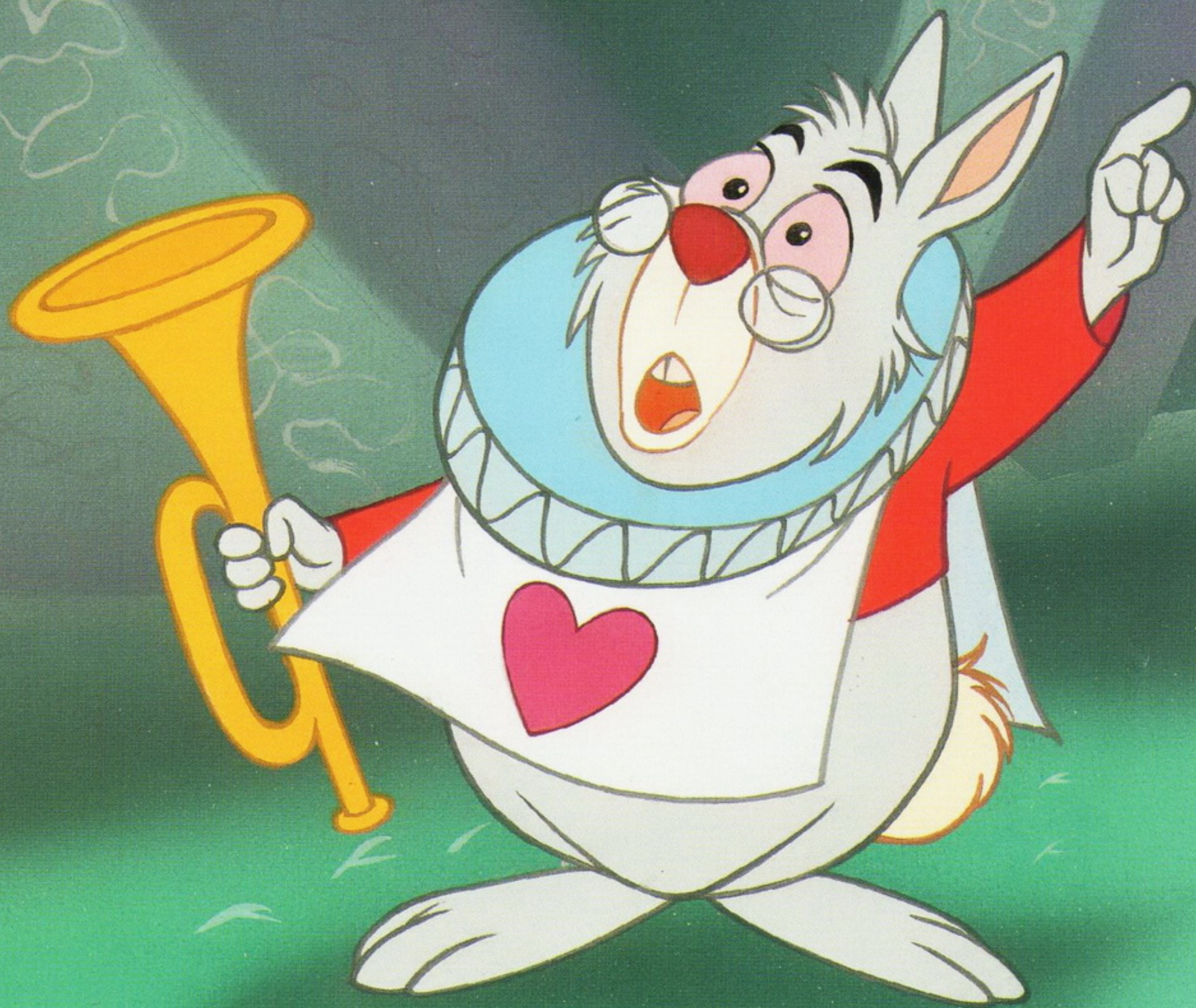

Alice intră în deschizătură și se pomeni lângă niște cărți de joc, preocupate să picteze cu vopsea roșie tufele de trandafiri albi.

– Regina vrea numai trandafiri roșii, îi explicară cărțile lui Alice. Dacă se întâmplă să vadă altă culoare, continuară ele cu nervozitate, ne vom pierde capetele.

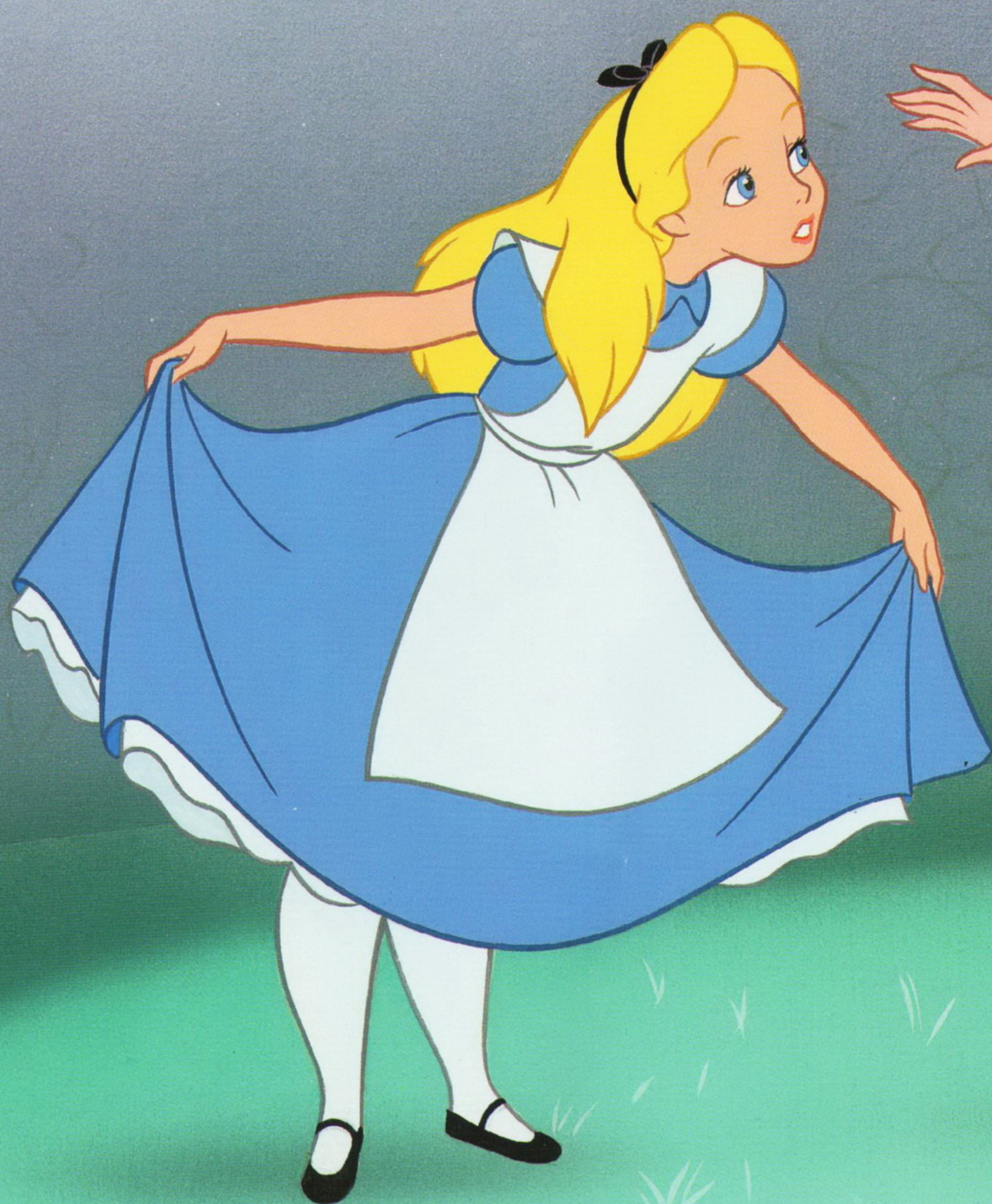
Deodată își făcu apariția lepurele Alb, care suflă din corn pentru adunarea tuturor cărților, care erau de fapt soldați. Toate veniră în poziție de salut deoarece urma să sosească regina.

– Majestatea Sa, Regina! anunță lepurele Alb.

Aceasta apăru lângă soțul său, un om mic de statură și foarte blajin, își salută supușii, după care merse direct la trandafiri. Vru să spună ceva cu privire la culoarea lor, dar...

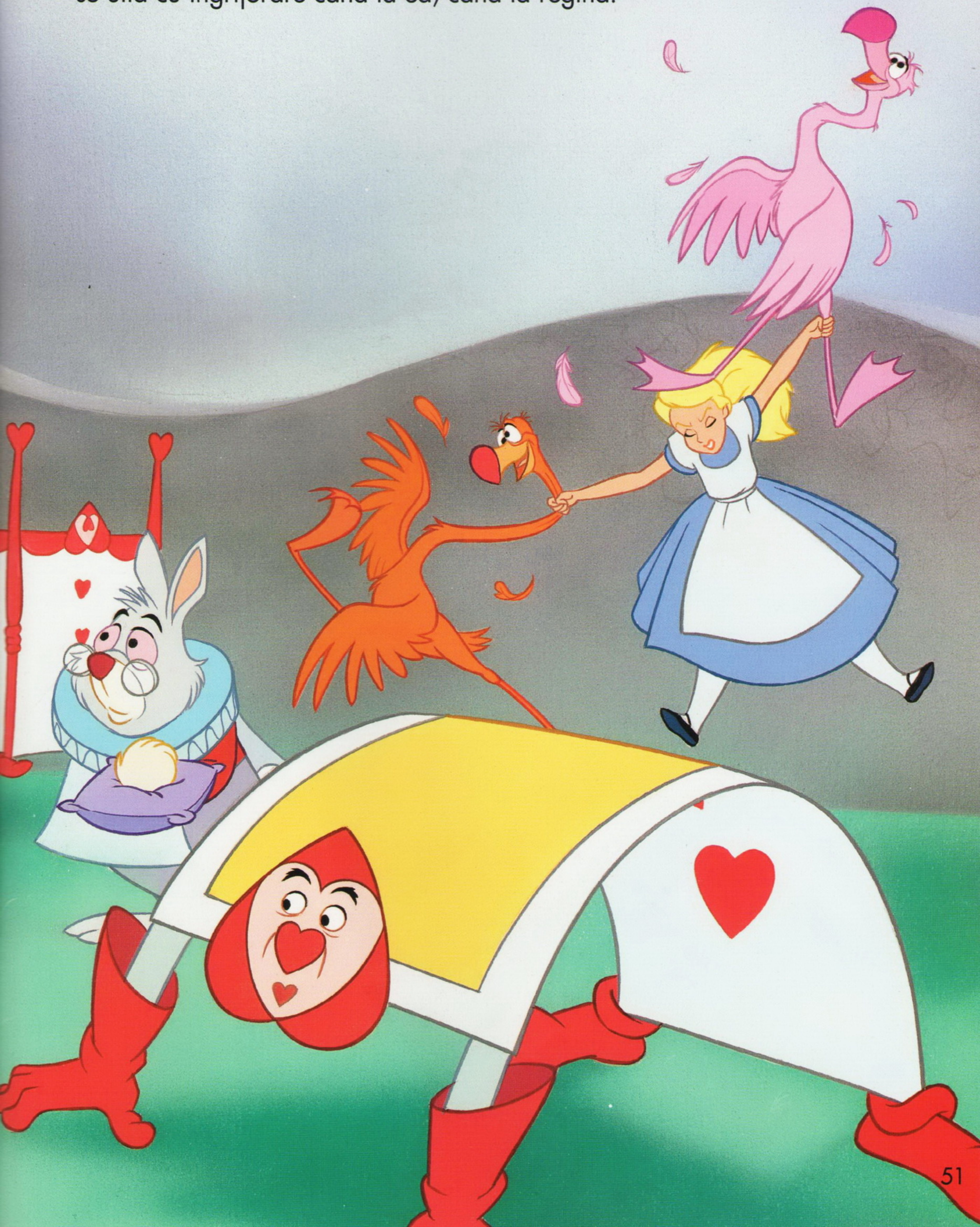
...imediat regina se opri deoarece văzu o față nouă.
Ca și când s-ar fi cunoscut de când lumea, regina i se adresă fetei:
– Știi să joci cricket? o întrebă ea pe Alice.
Fata nu apucă să răspundă deoarece...

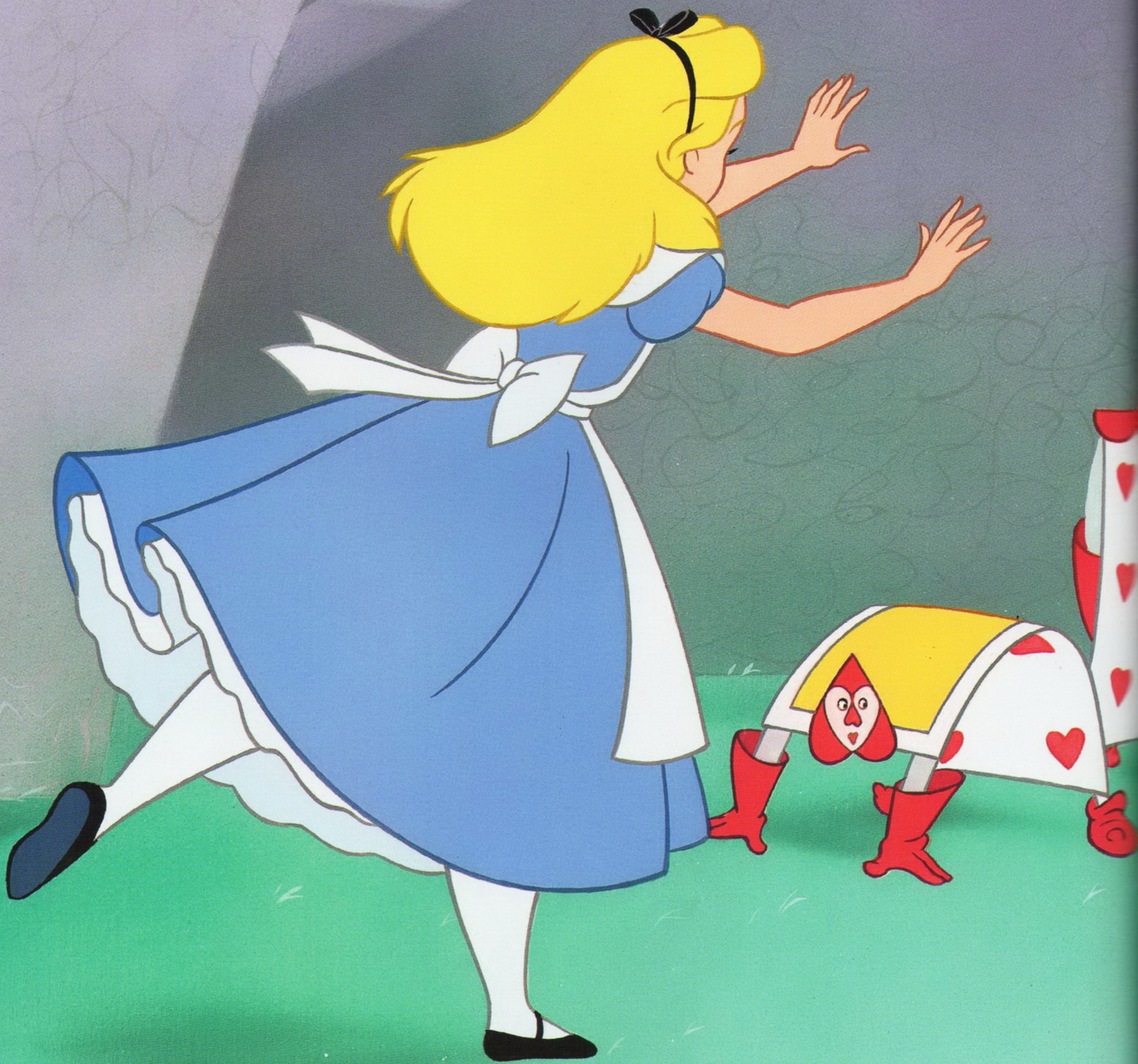

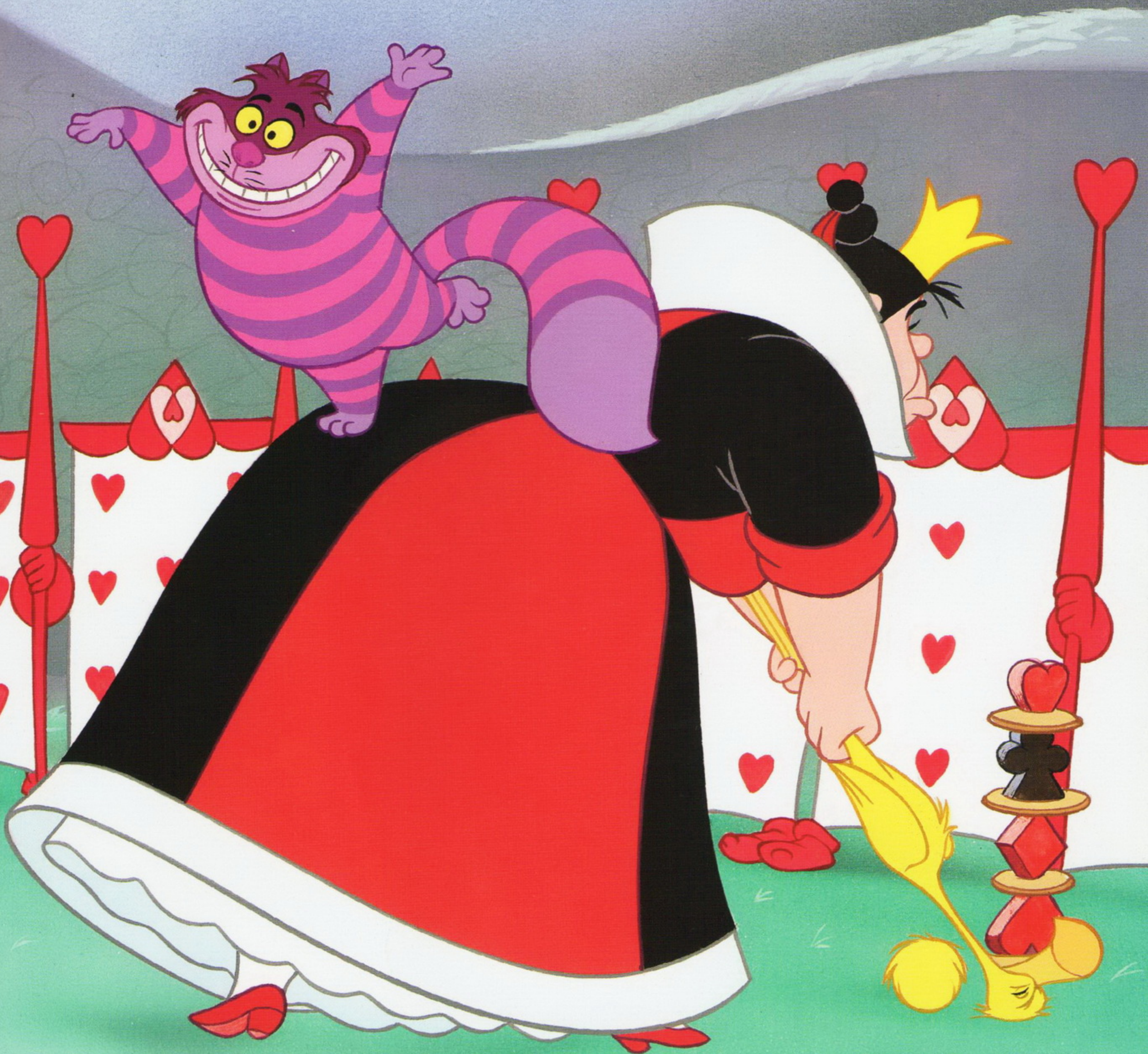

...se și trezi în mijlocul jocului. Flamingii roz serveau drept ciocane, iar aricii, drept mingi. Săraca fată știa că ceva nu era bine deoarece iepurele se uita cu îngrijorare când la ea, când la regină.

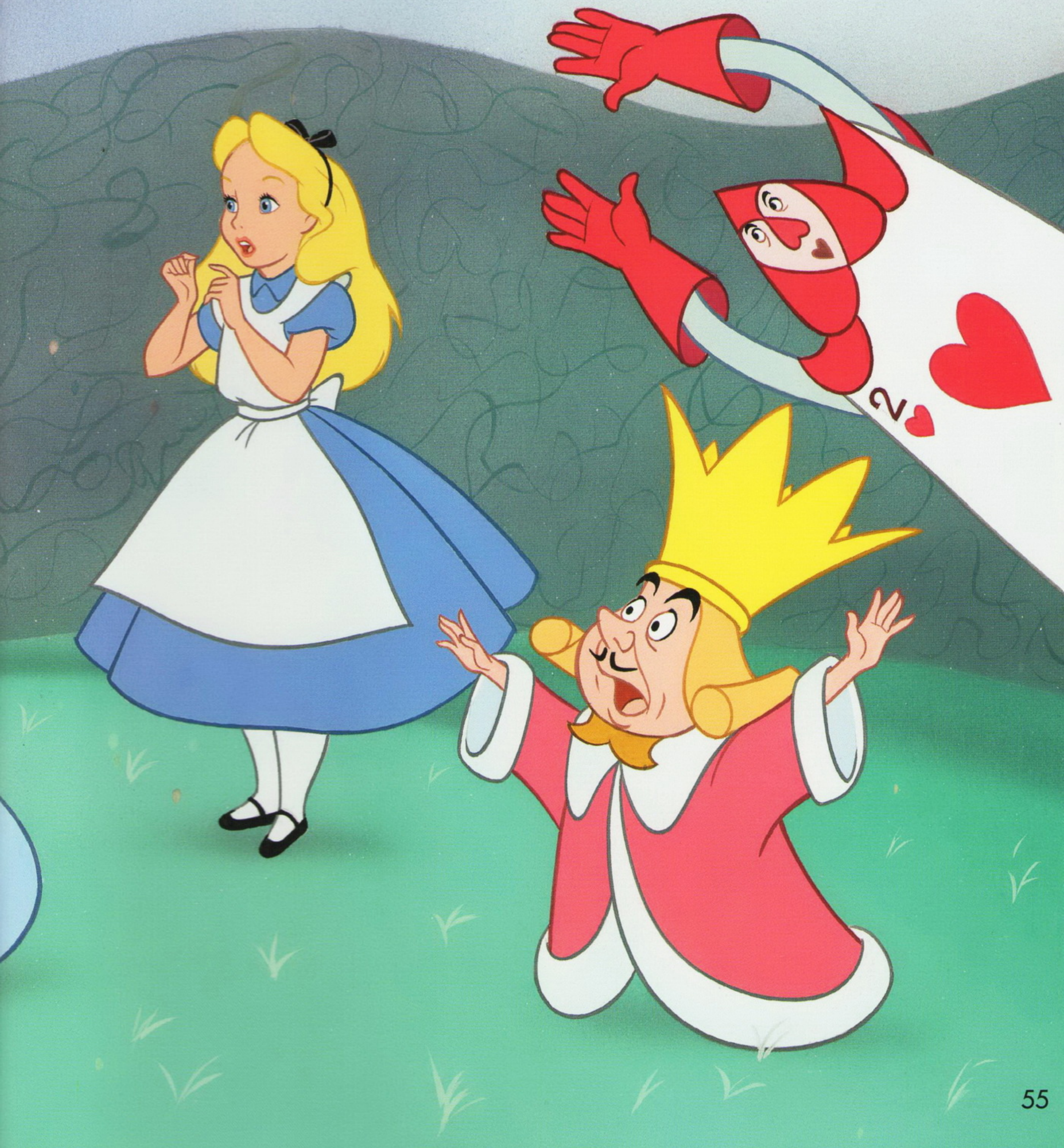
Alice era gata să primească mingea, când în spatele reginei apărură pisica de Cheshire. Fata nu ar fi dorit nici în ruptul capului să o supere pe regină, dar vicleana felină avea alte gânduri. Voia să o necăjească în așa hal, încât aceasta să-și piardă cumpătul. Alice știa că acest lucru ar fi dus la un final nefericit pentru supuși, așa că încercă să oprească felina.

Era prea târziu. Pisica îi ridicase deja rochia la spate, lucru care o făcu pe regină să își piardă echilibrul și să aterizeze cu picioarele în sus. Regele, cărțile de joc, lepurele Alb și Alice priveau cu spaimă. Știau că nu va urma ceva bun și aveau dreptate.

Regina își pierdu răbdarea și o învinui pe Alice de tot ce i se întâmplase.
– Jos cu capul ei! tună ea, în timp ce fata căzu înspăimântată în brațele unei cărți. Era într-o mare încurcătură.

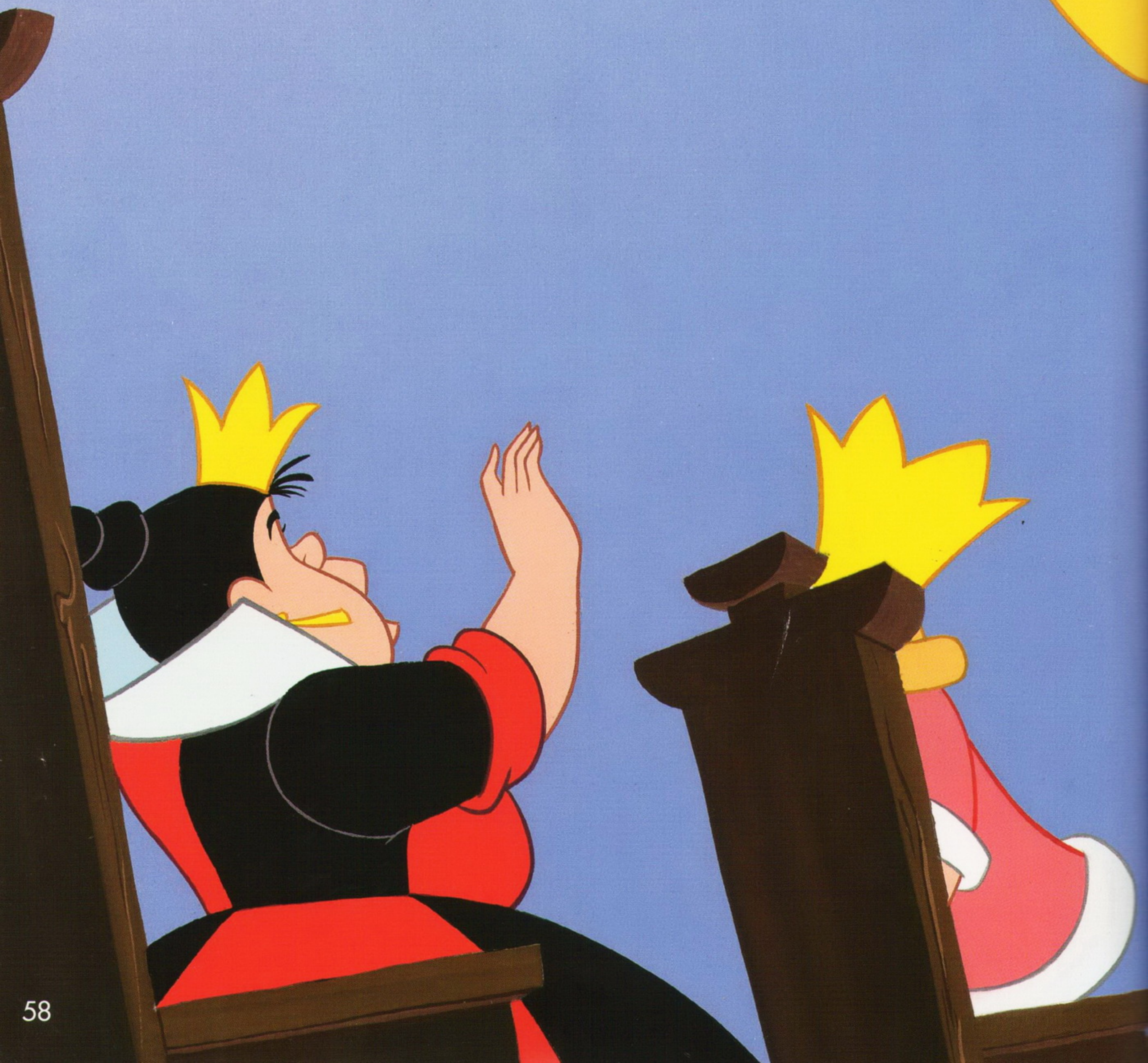

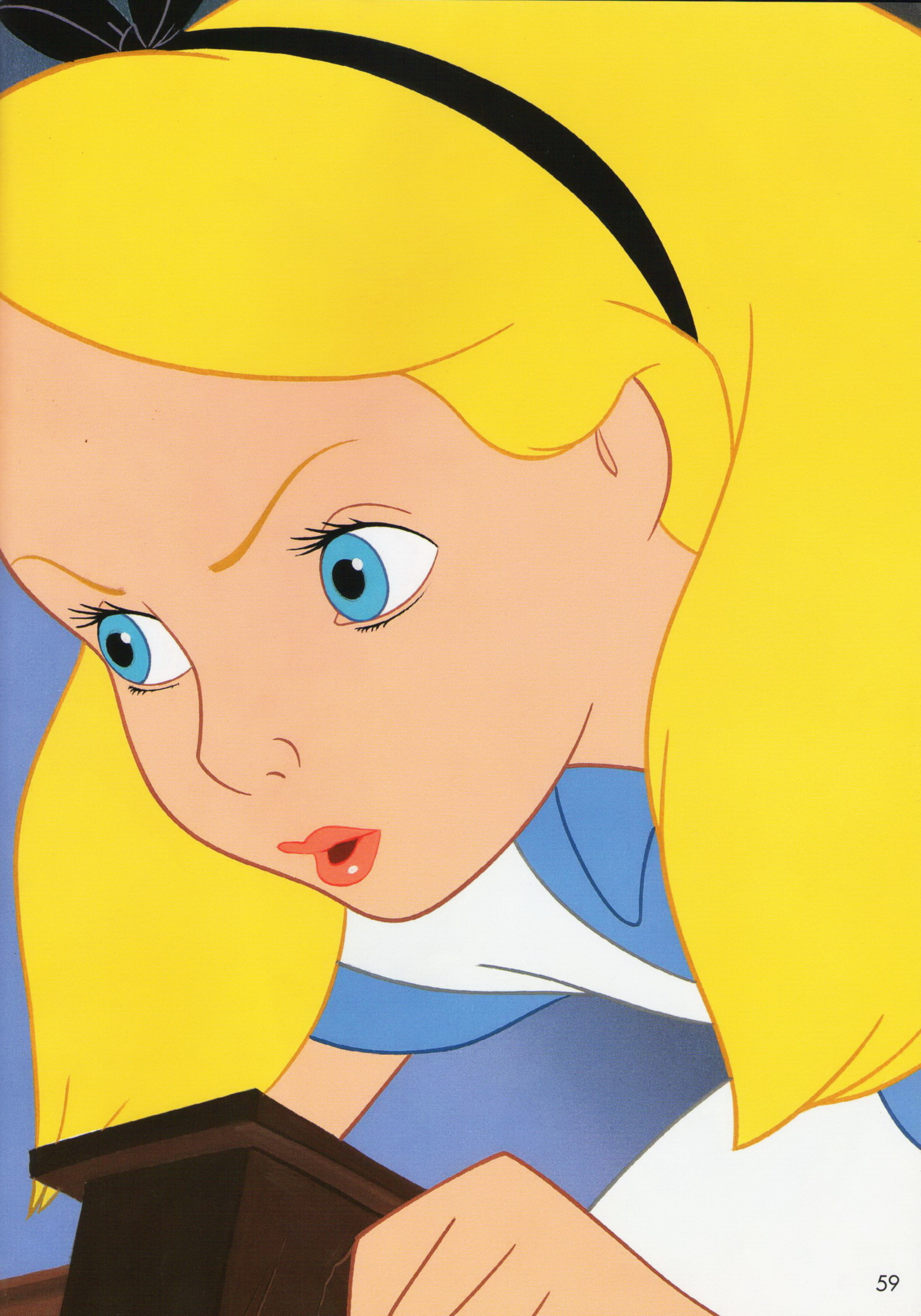
Regele o convinse pe soția sa că Alice avea nevoie de o judecată dreaptă, așa că toți se îndreptară spre tribunal. După cum vă închipuiți, procesul nu fusese drept, iar fata trebuia acum să se apere singură. Iepurele Alb citi toate acuzațiile care îi erau aduse și, în ciuda faptului că micuța se scuzase, Regina rămase la fel de neînduplecată:
– Jos cu capul ei!

Tocmai în acele momente, Alice își aminti că mai are în buzunar două bucățele din ciupercă. Problema era că nu mai știa din care trebuie să guste, așa că luă din amândouă și creșcu cât ai zice pește. Acum era mai mare decât toți și nu mai trebuia să se teamă de nimic.

– Nu ești o regină adevărată! strigă fata, în timp ce se apropia de fața acesteia. Nu ești decât o bătrână nesuferită!

Tocmai când striga mai cu foc ceea ce avea pe suflet, Alice începu să se micșoreze. Din păcate, mâncase din ambele bucățele pe care le avea în buzunar.

Acum era rândul reginei să râdă de fată:
– Cum îndrăznești să mă înfrunți? țipă aceasta, îndreptând un deget amenințător către micuță. Vei plăti pentru asta!

Alice știa că singura cale de scăpare era fuga.

Regina cea rea își pusese deja soldații s-o urmărească, însă Alice fugea de rupea pământul pe drumul pe care venise. Regina de Pică era chiar în spatele ei, împreună cu cărțile de joc, iar fata nu îndrăznea să se uite.

În cele din urmă, ajunse la ușa cea mică, ce avea clanță vorbitoare. O deschise tocmai la timp pentru a se salva. Până acasă mai era doar puțin... puțin.

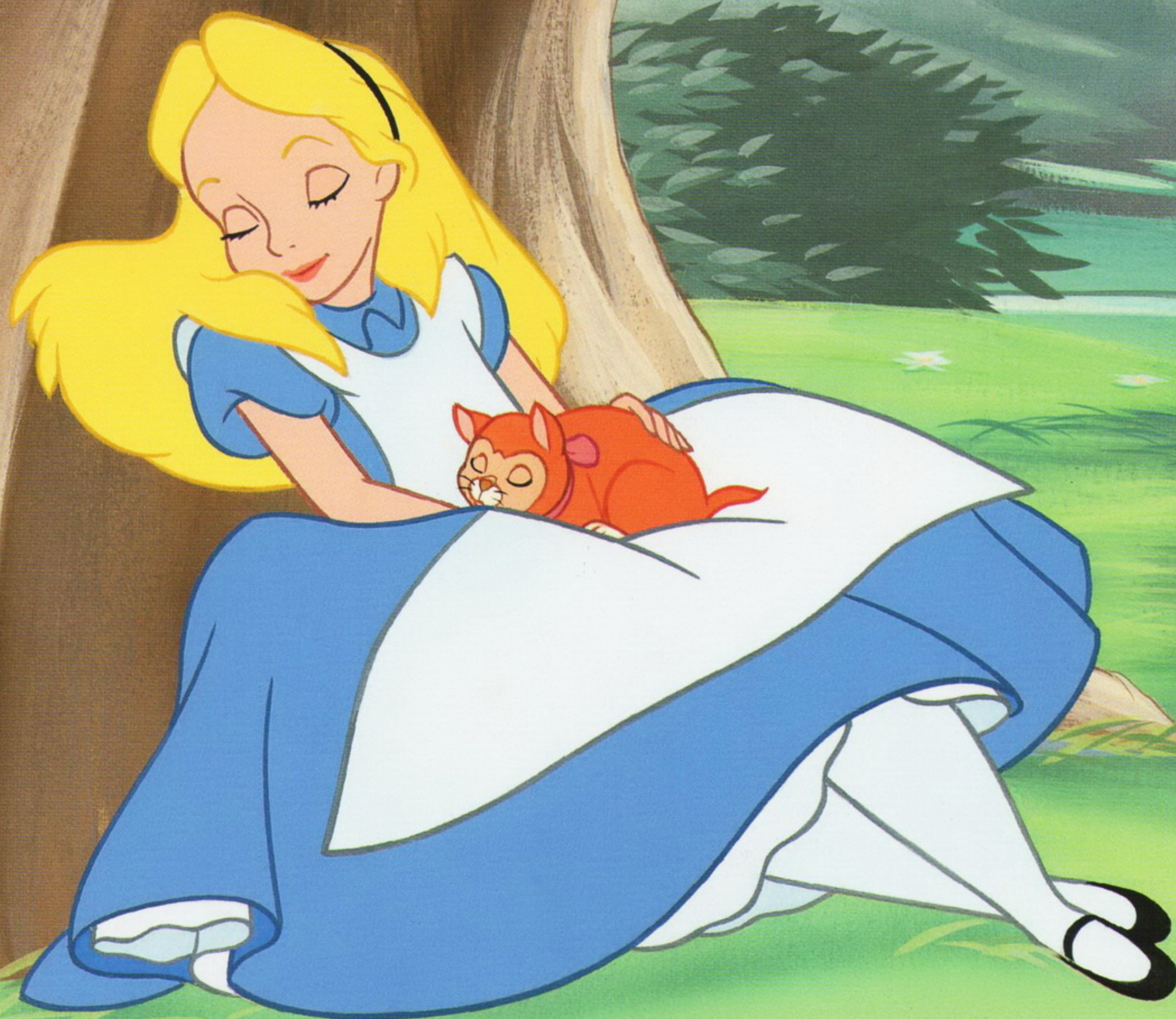
Regina de Pică, Pălărierul Nebun,
lepurele de Martie, Walrus, Carpenter
și restul începură să dispară în ceață...
puțin câte puțin, și...

...tot ca prin ceață o văzu pe sora
sa, care era supărată foc:

– Ce să mă fac eu cu tine dacă nu
vrei să asculți deloc ce-ți citesc?

Alice începuse să-și revină, iar
Anne, văzând-o atât de ametită, o
lăsă în pace.

– Hai, îi spuse aceasta, e timpul să
ne bem ceaiul! Vom citi altădată.

Colecția **Disney** Clasic

